

Kitab Daniel - Nomer Sèket Siji

Palmoni: Mbabar Sang Panguwasa Wektu lan Basa ing Daniel lan Wahyu

Jeff Pippenger

2024-01-15

“wong suci tartamtu kang ngandika” ing Daniel pasal wolu, ayat telulas lan patbelas, iku Kristus minangka Palmoni. Ing kitab Wahyu, Kristus diidentifikasi minangka Alfa lan Omega, kang, ing antarané bebener-bebener endah liyané, nduduhaké Kristus minangka Ahli Basa kang Ajaib, lan bebarengan kitab Daniel lan Wahyu nggambaraké Kristus minangka Panguwaosing wektu lan basa. Kawruh manungsa ora bakal bisa nyandhak wigati lan jeroné tegesé prakara manawa Kristus, minangka Palmoni (Sang Pangétunging Rahasia), ngenalaké sipat watak-Nya iku ing rong ayat kang netepaké pilar utama Adventisme; nanging rahasia-rahasia kang dipilih déning Sang Pangétunging Rahasia kanggo dicethakaké iku dadi tanggung jawab kita kanggo ngertèni lan mbélani.

Bab-bab kang kadhelik iku kagungané Sang Yehuwah, Gusti Allah kita; nanging samubarang kang kapratélakaké iku kagungané kita lan anak-putu kita ing salawas-lawasé, supaya kita nglakoni sakehing pangandikaning Toret iki. Ulangan 29:29.

Sawijining wewadi kang wis kaandharaké yaiku yèn Sang Panyangka Wewadi (Palmoni), yaiku “wong suci tartamtu kang ngandika” iku; lan ing rong ayat papan Panjenengané nguningakaké sarirané, pilar utama Adventisme kaidentifikasi. Ing rong ayat mau Sang Panyangka Ajaib mratélakaké “tuwuhing kawruh” kang Panjenengané, minangka Singa saka taler Yehuda, unsegelaké ing taun 1798. Ing rong ayat mau, permata-permata sajroning pangimpené Miller, kang makili “tuwuhing kawruh,” miturut pitedahing astané Palmoni, wis diterbitaké ana ing rong loh Habakuk.

Banjur aku krungu ana satunggaling suci ngandika, lan suci liyane matur marang suci tartamtu sing ngandika mau, Nganti pira suwene wahyu ngenani kurban saben dina lan panerak kang ndadèkaké kasirnan iku, saéngga papan suci lan bala tentara padha dipasrahaké supaya katindhés ing sangisoring sikil? Lan piyambakipun ngandika marang aku, Nganti rong èwu telung atus dina; sawisé iku papan suci bakal disucèkaké. Daniel 8:13, 14.

Sasampunipun Dhaniel nampi wahyu panuwun ngenani karajan-karajan ing panuwun Kitab Suci, lajeng miyarsakaken rembag swarga ing ayat tigang welas lan patbelas, piyambakipun ngupadi mangertos “wahyu” punika.

Lan kelakoné nalika aku, iya aku Daniel, wus nyumurupi wahyu iku lan ngupaya tegesé, lah ana sing ngadeg ana ing sangarepku, rupané kaya manungsa. Lan aku krungu swaraning manungsa ana ing antarané pinggir-pinggir kali Ulai, kang nyeluk lan ngandika, “Gabriel, gawakna wong iki supaya mangertèn marang wahyu iku.” Daniel

8:15, 16.

“Sesanti” kang digoleki déning Daniel supaya dimangertèni iku sesanti “chazon”, nanging sesanti “mareh” iku kang dipréntahaké marang Gabriel supaya ndadèkaké Daniel mangerti. Saben kasunyatan nduwèni gegayutané dhéwé, lan manawa kasunyatan iki ora katangkep, struktur lan rancanganing pethikan iki ing pokoké bakal rusak. Ing ayat limalas, nalika Daniel ngupaya mangerti sesanti “chazon”, “mareh” iku kasamun, nanging isih kawewakili, awit ing ukara “kaya panampakaning manungsa” (Gabriel), tembung Ibrani “mareh” iku dijarwakaké dadi “panampakan”. Ing ayat limalas, loro-loroné tembung kang wis dijarwakaké dadi “sesanti” iku kawewakili. Daniel, ing ayat limalas, ngupaya mangerti “chazon”, nanging Palmoni maréntahaké Gabriel, ing ayat nembelas, supaya ndadèkaké Daniel mangerti “mareh”. Rancanganing loro ayat iki tumindak kanthi sengaja, lan nekanaké gegandhèngan sarta bédané antarané loro tembung iku.

Palmoni-lah kang maringi dhawuh marang Gabriel supaya ndadekake Daniel mangertos “mareh,” awit Panjenengané kang maringi dhawuh marang Gabriel iku Panjenengané uga kang jumeneng ing sadhuwuring banyu, lan Gabriel krungu swanten-Nya, “swara sawijining manungsa ing antaraning pinggir-pinggir Ulai.” Kali Ulai iku kang mili ing antaraning pinggir-pinggir mau, lan Kristus-lah kang jumeneng ing sadhuwuring banyu ana ing Kitab Suci. Kanthi kasunyatan mau, ana uga kasunyatan yèn Kristus, minangka malaékat agung, iku Panjenengané kang maringi dhawuh marang para malaékat. Swara ing antaraning pinggir-pinggir mau iku swarané “sang suci tartamtu” ing ayat kaping telulas, lan pangandika-Nya iku kang maringi dhawuh marang Gabriel supaya ndadekake Daniel mangertos wahyu “mareh.” Ing Daniel bab rolas, Kristus sapisan manèh ana ing antaraning pinggir-pinggir kali. Ing bab rolas Panjenengané ngagem mori alus, lan supaos kalawan nyebut Panjenengané kang gesang ing salawas-lawase.

Nanging sira, he Daniel, tutupen tembung-tembung iku, lan segelen kitab iku nganti tekan wekasaning jaman: akeh wong bakal mlayu mrana-mrene, lan kawruh bakal saya mundhak. Banjur aku, Daniel, nyawang, lah ana wong loro liyane padha ngadeg, siji ana ing sisih kene pinggiring kali, lan sijiné ana ing sisih kana pinggiring kali. Lan ana siji kang matur marang wong kang kasandhangan mori lenan, kang ana ing sadhuwuring banyuning kali, “Suwéné pira tekan wekasané prekara-prekara nggumunaké iki?” Lan aku krungu wong kang kasandhangan mori lenan, kang ana ing sadhuwuring banyuning kali iku, nalika ngangkat tangan tengené lan tangan kiwaé marang langit, lan supata lumantar Asmané Panjenengané kang gesang langgeng ing salawas-lawasé, bilih iku bakal lumaku sajroning satunggal mangsa, rong mangsa, lan satengah mangsa; lan manakala dheweke wis ngrampungaké nyebar-nyebaraké kakuwatané bangsa suci, samubarang iki kabèh bakal rampung. Daniel 12:4–7.

Wong lanang sing “ngagem mori linen, kang ana ing dhuwuring toyaning kali,” “ngacungaké asta tengené lan asta kiwané marang swarga, sarta supaos demi Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé,” lan Panjenengané iku Wong lanang kang padha, sing ana ing bab wolu maringi dhawuh marang Gabriel. Ing Wahyu bab sapuluh, Kristus ugi ngacungaké astanipun

lan supaos demi Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, nanging ing ngriku Panjenengané jumeneng ing sadhuwuring banyu lan bumi.

Malaékat kang dakdeleng ngadeg ing sadhuwuring segara lan ing sadhuwuring bumi mau ngangkat tangané marang swarga, banjur sumpah demi Panjenengané kang gesang langgeng ing salawas-lawasé, kang nitahaké swarga lan samubarang kang ana ing jeroné, lan bumi lan samubarang kang ana ing jeroné, lan segara lan samubarang kang ana ing jeroné, yèn wektu ora ana manèh. Wahyu 10:5, 6.

Malaékat kang gagah prakosa ing Wahyu pasal sepuluh iku yaiku Palmoni, kang ngandika marang Gabriel saka ing antarané pinggir-pinggir bengawan ing pasal wolu, lan mratelakaké kapan “pungkasan” saka “kaélok-an-kaélok-an” iku bakal kelakon ing pasal rolas. Ing Wahyu pasal sepuluh, Panjenengané iku kang nggero kaya “singa,” awit Panjenengané ana ing kono dipralambangaké minangka Sang Singa saka taler Yehuda.

Lan salah siji saka para pinituwa iku ngandika marang aku, “Aja nangis; lah, Sanga singa saka taler Yehuda, Oyodé Dawud, wis ngalahaké supaya bisa mbukak kitab iku lan ngeculaké pitu segelé.” Banjur aku nyawang, lan lah, ana ing satengahing dhampar lan satengahing papat makhluk urip mau, lan ana ing satengahing para pinituwa, ana ngadeg Cempen kaya kang wus disembeleh, nduwèni pitu sungu lan pitu mripat, yaiku pitu Rohé Gusti Allah kang diutus menyang saindenging bumi. Panjenengané banjur rawuh lan mundhut kitab iku saka astaning tengené Panjenengané kang lenggah ana ing dhampar. Wahyu 5:5-7.

Minangka Singa saking taler Yehuda, Kristus punika Cempening Allah ingkang sampun menang saéngga pantes mbikak kitab ingkang kacaplok kanthi pitung segel. Manawi Panjenenganipun lumampah ing sadhuwuring toya wonten ing kitab Daniel, utawi ngasta sikil satunggal wonten ing segara lan satunggal malih wonten ing bumi ing kitab Wahyu, saben pratélan profetik punika kagandhèng kaliyan wekdal profetik. Lan minangka Singa saking taler Yehuda, Kristus punika sanadyan nyegel lan ugi mbikak Sabdanipun. Kados dene Panjenenganipun nyegel kitab Daniel, mekaten ugi Panjenenganipun nyegel pitung gludhug ing Wahyu pasal sedasa.

“Malaékat kang gagah prakosa sing maringi pituduh marang Yohanes iku ora liya pribadi saluhure tinimbang Gusti Yesus Kristus. Nalika Panjenengané nancepaké sikil tengené ing segara, lan sikil kiwa-Né ing dharatan, iku nuduhaké pérangan kang lagi katindakaké déning Panjenengané ing adegan-adegan panutup saka pasulayan gedhé karo Iblis. Kalungguhan iki nandhakaké panguwasa lan wewenang-Né kang paling luhur marang salumahing bumi kabèh. Pasulayan iku saya ngrembaka saya kuwat lan saya temtok saka jaman tumeka jaman, lan bakal terus mangkono nganti adegan-adegan panutup, nalika pakaryan kang linuwih saka kakuwasaning pepeteng tekan ing pucaké. Iblis, nyawiji karo para manungsa ala, bakal ngapusi jagad kabèh lan gréja-gréja kang ora nampani katresnan marang kayektèn. Nanging malaékat kang gagah prakosa iku nuntut kawigatosan. Panjenengané nguwuh kanthi swara sora. Panjenengané arep nedahaké kakuwasan lan wewenanging swarané marang wong-wong kang wis nyawiji karo Iblis

kanggo nglawan kayektèn.”

“Sawisé gludhug pitu iki ngucapaké swarané, dhawuh tumuju marang Yohanes kaya marang Dhanièl ngenani kitab cilik mau: ‘Segelen samubarang kang diucapaké déning gludhug pitu iku.’ Iki ana gegayutané karo prakara-prakara ing tembé kang bakal kawedhar manut runtutané. Dhanièl bakal ngadeg ana ing pandumané ing pungkasaning dina-dina. Yohanes nyumurupi kitab cilik iku ora kaségel. Mulané wangsit-wangsité Dhanièl manggih papané kang samesthiné ana ing piwulangé malaékat kapisan, kapindho, lan katelu kang kudu diwènèhaké marang jagad. Kabukané segel kitab cilik iku yaiku pawartos gegayutan karo wekdal.”

Kitab Daniel lan Wahyu iku satunggal. Sing siji iku sawijining ramalan, sijiné sawijining wahyu; sing siji kitab kang katutup segelé, sijiné kitab kang kabukak. Yokanan krungu wewadi-wewadi kang diucapaké déning gludhug-gludhug iku, nanging dhèwèké dipréntah supaya aja nulis iku.

“Pepadhang mirunggan kang kaparingaké marang Yohanes, sing kaandharaké sajroning pitu gludhug, iku minangka gambaran rinci ngenani prakara-prakara kang bakal kalakon ing sangisoré piwulangé malaékat kapisan lan kapindho.” *The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, jilid 7, 971.

Kristus, sing dilambangaké minangka Palmoni, Sang Manungsa ing pasal wolu lan rolas sing ana ing sadhuwuré banyu, uga malaékat kang rosa kanthi kitab cilik ana ing astanipun. Panjenengané iku Sang Singa saka taler Yehuda sing nyégel lan mbikak segel Sabdané, lan Panjenengané iku kang maringaké parentah marang Gabriel, awit Panjenengané iku Mikhaèl, penghuluing para malaékat.

Nanging Mikhaèl, sang pangéran malaékat, nalika pêpadu karo Iblis lan pasulayan bab badané Musa, ora wani nggawa tuduhan kang nyacat marang dhèwèké, nanging ngandika, “Gusti mênangi kowé.” Yudas 1:9.

Mikhael iku asmane Kristus, lan jeneng iku nggambarake yèn Panjenengané iku panglima ora mung para malaékat, nanging uga Panjenengané piyambak kang kagungan kuwasa kanggo nguripaké manèh wong mati. Jeneng Mikhael tegesé “sapa kang kaya Gusti Allah”. Nalika Nebukadnésar ndeleng ana siji kang kaya Putraning Allah ana ing pawon murub bebarengan karo wong telu kang pantes iku, kang didelengé iku Mikhael. Lan Mikhael, sang malaékat agung, uga iku pangerané umat Allah kang diluhur-luhuraké nglawan déning sungu cilik Romawi kaping ana ing kayu salib, minangka panggenapané Daniel pasal wolu, ayat sewelas.

Nanging aku bakal nduduhaké marang kowé apa kang kacathet ana ing Kitab Kayektèn; lan ora ana siji waé kang teteg nyengkuyung aku ana ing prakara-prakara iki, kejaba Mikhaèl, pangéranmu. Daniel 10:21.

Mikhaèl iku kang mréntah para malaékat, kang mbangèkaké wong-wong mati, lan kang netepaké kapan mangsa sih-rahmat rampung.

“Lan ing wektu iku Mikhaèl bakal ngadeg, pangéran agung kang jumeneng kanggo para putrané bangsamu; lan bakal ana mangsa kasangsaran, kang durung tau ana wiwit ana bangsa tekan wektu iku: lan ing wektu iku bangsamu bakal kapitulungan slamet, saben wong kang katemu katulis ana ing kitab.’ Nalika mangsa kasangsaran iki teka, saben prakara wis diputus; wis ora ana manèh mangsa sih-rahmat, wis ora ana manèh sih-kawelasan tumrap wong-wong kang ora mratobat. Meterai saka Allah kang gesang ana ing umat-Nya. Sisa cilik iki, kang ora bisa mbéla awaké dhéwé ing pasulayan pati nglawan kakuwasaning bumi kang wis diklumpukaké déning bala naga, ndadèkaké Allah dadi pangayomané. Prentah wis katetepaké déning panguwasa donya kang paling luhur manawa wong-wong mau kudu nyembah kéwan iku lan nampa tandhané kanthi ancaman panganiaya lan pati. Muga-muga Allah nulungi umat-Nya saiki, awit apa kang bakal bisa ditindakaké déning wong-wong mau mengko ana ing pasulayan kang nggegirisi mangkono tanpa pitulungané Panjenengané!” Testimonies, volume 5, 212.

Rahasia pungkasan kang dibukak segelé déning Sang Singa saka taler Yehuda iku ya iku Wahyu bab Gusti Yesus Kristus, lan iku kalebu yèn Panjenengané ngwasani rancangan lan susunan saben unsur saka Sabda kenabianipun. Wong kang ngagem mori alus, kang ngadeg ing sadhuwuring toya, kang ngangkat astanipun lan sumpah demi Panjenengané kang gesang ing salawas-lawasé, lan kang sesambat kaya Singa, nganti njalari pitung gludhug ngucapaké swarané, iku Panjenengané kang nyegel kitab Daniel lan nyegel pitung gludhug ing Kitab Wahyu. Panjenengané iku uga kang mbukak segelé kitab kang kaségel pitung segel, kang kagungan pangwasa kanggo nguripaké manèh wong mati, lan kang dadi Pangéran Agung kang jumeneng lan mratélakaké pungkasaning mangsa sih-rahmat. Nalika Palmoni dhawuh marang Gabriel supaya maringi Daniel pangerten bab wahyu “mareh”, Panjenengané ngandika pas kaya mangkono.

Panjenengané ora mrentahaké Gabriel supaya ndadèkaké Dhanièl mangertèni sesanti “chazon”. Sesanti “chazon” iku yaiku sesanti ngenani karajan-karajan ing ramalan Kitab Suci ing Dhanièl pasal wolu, ayat siji nganti rolas, lan uga iku “sesanti” kang kasebut ing ayat telulas, ana ing sajroning pitakonan bab suwéné wektu. “Nganti pinten suwéné sesanti iku?” Sesanti “chazon” iku magepokan karo kurban saben dina (paganisme) lan panerak (papalisme), yaiku kakuwatan-kakuwatan kang ngrusak lan ndadèkaké sepi, kang nginjak-injak papan suci lan bala umat.

Banjur aku krungu ana siji wong suci lagi ngandika, lan ana wong suci liyane matur marang wong suci tartamtu kang lagi ngandika iku, “Suwéné pira bakal lumaku wahyu bab kurban saben dina, lan panerak kang ndadèkaké kasunyatan sepi, nganti pasamuwan suci lan bala wadyabala padha dipasrahaké supaya diidak-idak?” Daniel 8:13.

Kristus, minangka Palmoni (Sang Panyangga Cacah ingkang Ajaib), dipun takoni, “ngantos pinten dangu” wahyu “chazon” punika badhe kalampahan, lan Panjenenganipun mangsuli, “ngantos kalih ewu tigang atus dinten; sasampunipun punika pasucèn badhe karesiki.” Daniel lajeng kepéngin mangertos wahyu “chazon” ingkang nyangkut “kurban padintenan,

lan panerak ingkang ndadosaken kasunyan, kanggé masrahaken pasucèn lan wadyabala supados kapidak ing sangisoring suku.” Nanging Gabriel kaparingan dhawuh supados ndadosaken Daniel mangertos wahyu “mareh”. Saben kasunyatan gadhah gegayutanipun piyambak wonten ing Sabdanipun Allah. Wahyu “mareh” punika, inggih punika wahyu bab sonten lan enjing ingkang dipun tandhai ing ayat kalih dasa enem.

Lan wahyu bab soré lan ésuk kang wus kaandharaké iku temen; mulané seselna wahyu iku, awit iku bakal kalakon sawatara dina manèh. Daniel 8:26.

Tembung “wahyu” kasebat kaping pindhho ing ayat punika. Rujukan ingkang kapisan inggih punika wahyu “mareh,” lan ingkang kapindhho inggih punika wahyu “chazon.” Wahyu “mareh” punika inggih punika wahyu bab “sore lan esuk.” Ungkapan Ibrani “sore lan esuk” punika asring kapanggih wonten ing Kitab Suci, lan tansah dipunjarwakaken dados “sore lan esuk,” kados dene wonten ing ayat kaping kalih dasa enem. Mung satunggal papan wonten ing Kitab Suci ing pundi ungkapan punika dipunjarwakaken béda saking “sore lan esuk,” inggih punika wonten ing ayat kaping patbelas, ing pundi dipunjarwakaken namung dados “dina-dina.” Teks Ibrani ingkang satemenipun saking ayat kaping patbelas menika badhé kabaca mekaten: “Ngantos kalih ewu tiga atus sore lan esuk.”

Ayat kang dados pilar utama Adventisme punika satunggaling ayat ingkang tunggal wonten ing Sabdaning Allah, ing pundi “sonten lan enjing” dipunwedharaken namung dados “dinten.” Saben kasunyatan gadhah tegesipun piyambak, lan menawi boten wonten prekawis sanès, cetha bilih Palmoni kanthi sengaja negesaken ayat punika. Piyambakipun nindakaken mekaten kanthi ngarahaken manahipun para penerjemah Kitab Suci King James supados nyerat ukara punika kanthi cara ingkang béda saking cara ingkang tansah dipunginakaken wonten ing Sabdanipun. Inti ingkang kedah dipundamel saking kasunyatan punika, inggih menika bilih nalika Gabriel dipunparingi dhawuh supados ndadosaken Daniel mangertos wahyu “mareh”, piyambakipun dipunparingi dhawuh supados ndadosaken Daniel mangertos wahyu babagan panampakan taun 1844, lan sanès wahyu “chazon” ingkang magepokan kaliyan ngrusak lan ngidak-idak pasucèn saha balaning umat.

Wawasan ngenani “sonten lan enjing” iku nyariosaké bab sawijining penampakan sing dumadi nalika panyucèning pasucèn wiwit tanggal 22 Oktober 1844. Wawasan ngenani penampakan tanggal 22 Oktober 1844 iku dudu bab dipilaké pasucèn ing sangisoré sikilan, nanging bab panyucèning pasucèn. Apa ing tanggal iku ana penampakan profetik?

“Rawhipun Kristus minangka Imam Ageng kita dhateng papan ingkang Mahasuci, kanggé sesucining pasamuwan suci, kados kapangandikakakên wonten ing Daniel 8:14; rawhipun Putraning Manungsa dhateng Sang Sepuhing Dinten, kados kaandharakakên wonten ing Daniel 7:13; lan rawhipun Pangéran dhateng Pedalemanipun, kados ingkang kaweca déning Malakhi, punika sadaya minangka katerangan bab prastawa ingkang sami; lan punika ugi kagambaraken déning rawhipun pangantèn kakung dhateng pawiwahan, kados ingkang dipunandharakakên déning Kristus wonten ing pasemon bab sepuluh prawan, wonten ing Matius 25.” *The Great Controversy*, 426.

Jibril diprentah supaya ndadèkaké Daniel mangertos bab penampakan nabi-nabiahé Kristus ana ing Padalemané ing tanggal 22 Oktober 1844. Awit saka iku, Jibril maringi Daniel paseksi kapindho tumrap tanggal 22 Oktober 1844, awit Jibril nuntun saben panulis Kitab Suci sing nyathet salah siji wangun saka asas alkitabiah kang mratelakaké yèn kayektèn ditetepaké adhedhasar paseksiné wong loro. Manawa Jibril kudu ndadèkaké Daniel mangertos tanggal 22 Oktober 1844, mula piyambakipun mbutuhaké paseksi kapindho kanggo netepaké “wahyu bab penampakan mau.”

Jibril miwiti pakaryané kanthi luwih dhisik ngrembug pepénginané Daniel supaya mangertèni wahyu “chazon”, lan panjenengané nindakaké iku kanthi netepaké yèn wahyu “chazon” iku yaiku wahyu sing pungkasané tekan ing “wektu pungkasan” ing taun 1798.

Lan aku krungu swaraning manungsa ana ing antarané pinggiring Kali Ulai, kang nyeluk lan ngandika, Gabriel, gawéané wong iki supaya mangertèni wahyu iku. Banjur dhèwèké nyedhaki panggonanku ngadeg; lan nalika dhèwèké teka, aku wedi lan tumungkul sujud. Nanging dhèwèké ngandika marang aku, Mangertènana, hé anak manungsa; awit wahyu iku ana kanggo wektu wekasan. Daniel 8:16, 17.

“Wahyu” ing ayat sadurungé, yaiku “ing wektu pungkasan,” iku wahyu “chazon,” lan “wektu pungkasan” ing kitab Daniel iku taun 1798. Iki minangka “wahyu” kang wis diupaya déning Daniel supaya dimangertèni, nanging iki dudu “wahyu” kang dipréntahaké marang Gabriel supaya ndadèkaké Daniel mangertèni. Awit tumrap prakara iku, Gabriel bakal maringi paseksi kapindho.

Mulané wong iku nyedhak ing panggonan aku ngadeg; lan nalika wong iku wis teka, aku dadi wedi lan tumungkul sujud nganti rainku tumeka ing lemah. Nanging banjur ngandika marang aku: “Mangertia, he anaking manungsa; amarga wahyu iki bakal kelakon ing mangsa wekasan.” Nalika wong iku isih ngandika karo aku, aku banjur kaya keturon jero kanthi rainku tumuju ing lemah; nanging wong iku ndemèk aku lan ngadegaké aku jejeg. Lan banjur ngandika: “Lah, Aku bakal ndadèkaké kowé mangerti apa kang bakal kelakon ing wekasaning bebendu iku; amarga ing wektu kang wis katetepaké, pungkasan iku bakal tekan.” Daniel 8:17–19.

Gabriel nindakaké tugas sing dipasrahaké marang dhèwèké kanthi ngandhani Daniel supaya, “delengen,” yaiku maringi weruh Daniel supaya nimbang kasunyatan sabanjuré. Kasunyatan sabanjuré iku yèn “bebendu pungkasan,” saka loro “pitung kaping” ing Imamat rong puluh enem, rampung ing taun 1844. “Bebendu pungkasan” iku kanthi langsung dipratèlakaké minangka sawijining ramalan wektu, amarga ana “wektu sing wis katemtokaké” nalika iku bakal “rampung.” “Bebendu” iku mesthi makili sawijining mangsa wektu, awit ana “wektu sing wis katemtokaké” tumrap pungkasané. Manawa “bebendu” iku mung sawijining titik ing wektu, mesthiné ora bakal nduwèni pungkasan, nanging mung bakal dadi titik nalika prakara iku kelakon.

“Duka murka” punika gadhah titik pungkasan ingkang katandhani, mila punika nggambaraken pungkasaning satunggaling jangka wekdal. Jangka wekdal punika

dipunwastani minangka “duka murka pungkasan.” Manawi wonten ingkang pungkasan, mila mesthi wonten ingkang wiwitan. “Duka murka wiwitan” dipunmangertosi wonten ing Daniel pasal sewelas, lan wonten ing ngriku punika ugi satunggaling jangka wekdal, awit kapausan badhé “nglampahi lan ngrembaka” ngantos tekan pungkasaning “duka murka”.

Lan sapérangan wong kang duwé pangerten bakal tiba, supaya padha dicoba, lan disucèkaké, lan diputihaké, nganti tekan ing mangsa wekasaning jaman; amarga prakara iku isih kagem mangsa kang wus katetepaké. Lan sang raja bakal tumindak manut karsané dhéwé; lan dhèwèké bakal ngluhuraké awaké dhéwé, lan ngagungaké awaké dhéwé ngungkuli saben allah, lan bakal ngucapaké prakara-prakara kang nggumunaké nglawan Allahing para allah, lan bakal kasil nganti bebenduné rampung kaleksanané; awit apa kang wis katetepaké bakal kalakon. Daniel 11:35, 36.

Ing rong ayat iki, ratu sing tumindak manut karsané dhéwé lan ngluhuraké awaké dhéwé iku dadi pokok pembahasan. Ayat telung puluh enem iku ayat sing diparafrase déning Paulus nalika dhèwèké ngenali “manungsa duraka” sing lenggah ana ing padalemané Allah lan ngetingalaké awaké dhéwé kaya-kaya dhèwèké iku Allah. Panganiaya ing Jaman Peteng wiwit taun 538 nganti tekan 1798 katandhani ing ayat telung puluh lima, lan iku terus lumaku nganti “wektu pungkasan” yaiku 1798, yaiku “wektu sing wis katetepaké.” Banjur ayat telung puluh enem nandhakaké yèn kapausan bakal “marem” “nganti bebendu iku kasampurnakaké.” Ayat iku nandhakaké yèn kapausan marem nganti 1798, ing wektu iku, “bebendu” kang kapisan wis “kasampurnakaké.” Pangandikaning Allah sing profetik wis “ngetokaké putusan” yèn kapausan bakal terus lumaku sajroning sèwu rong atus suwidak taun, nganti 1798, yaiku “wektu pungkasan.”

“Bebendu” kang kapisan rampung ing taun 1798, lan “bebendu kang pungkasan” rampung ing taun 1844. Kaloroné bebendu iku dipratelakaké minangka mangsa wektu, kang nduwèni pungkasan kang tinamtu, mula kanthi mangkono kaloroné kaciri minangka ramalan wektu. Gabriel dipréntah déning Palmoni supaya ndadèkaké Daniel mangertèni sesanti panampakan (“mareh”) babagan “sore lan ésuk” (dina-dina) kang nandhani 22 Oktober 1844, lan panjenengané nindakaké mangkono kanthi maringi paseksi kapindho tumrap tanggal iku.

Sesanti “chazon” ing ayat telulas, kang kepéngin dimangertèni déning Daniel, yaiku sesanti bab pangidak-idak kang pungkasané tekan ing “wektu wekasan” ing taun 1798. Sesanti “mareh” ing ayat patbelas, pungkasané kanthi katingalané Kristus ing Papan Mahasuci ing tanggal 22 Oktober 1844, minangka kasampurnaning ramalan wektu rong èwu telung atus taun, lan uga kasampurnaning ramalan wektu rong èwu limang atus rong puluh taun. Kaloro ramalan wektu mau katuduhaké ing méja-méja suci Habakuk, kang miturut pangandikané Sister White katuntun déning asta Sang Pangéran, lan ora kena diowahi.

Kita badhé nerusaké panaliten punika wonten ing artikel salajengipun.

“Kita isih kudu sinau akèh piwulang, lan akèh, akèh maneh sing kudu dilirwakaké saka apa sing wis kita sinaoni. Mung Gusti Allah lan swarga piyambak kang tanpa kaluputan.

Wong-wong sing ngira yèn wong-wong mau ora bakal nate kudu nilar sawijining pandhangan sing wis ditresnani, lan ora bakal nate nemu kaanan sing ndadèkaké owahing panemu, bakal kuciwa. Sajegé kita tetep nyekel gagasan lan panemu kita dhéwé kanthi kekukuhan sing ora gelem ngalah, kita ora bisa nduwèni kasatunggalan kang didongakaké déning Kristus.” Review and Herald, 26 Juli 1892.